

Arrest

nr. 174 907 van 20 september 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 11 april 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 maart 2013 tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 juni 2016.

Gelet op de beschikking van 8 juli 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 maart 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van de afgifte van een visum lang verblijf. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een weigering tot afgifte van een visum lang verblijf van 7 maart 2013.

De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsverplichting, van het beginsel van de fair play, van het gelijkheidsbeginsel, van het vertrouwelijkheidsbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 9 van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze beginselen en deze bepaling schendt. Met betrekking tot het vertrouwensbeginsel stelt de Raad vast dat de verzoekende partij slechts een theoretische uiteenzetting geeft, maar ook hier nalaat uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel schendt. In deze mate komt het eerste middel onontvankelijk voor.

Met betrekking tot de materiële motiveringsverplichting stelt de verzoekende partij dat de beslissing kennelijk onredelijk is genomen, dat de gemachtigde zou blijven volhouden dat er niet wordt aangetoond dat de verzoekende partij de vader is van haar kinderen en dat zij “desondanks” een notariële erkenningsakte heeft bijgebracht. De Raad stelt in dit verband vast dat voormelde notariële erkenningsakte slechts voor het eerst in het kader van voorliggend beroep werd voorgelegd. Zodoende kan de gemachtigde niet verweten worden ermee geen rekening te hebben gehouden en eromtrent niet gemotiveerd te hebben, en kan de verzoekende partij dan ook niet voorhouden dat het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om te oordelen dat de verzoekende partij er niet in slaagt via akten van de burgerlijke stand te bewijzen dat zij ook juridisch gezien de vader is van haar kinderen. Bijkomend wijst de Raad erop dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om het thans voorgelegd stuk in de plaats van het bestuur te beoordelen. Waar de verzoekende partij stelt humanitaire redenen te laten gelden zoals het verblijf van meer dan vijf jaar in België, het betalen van belastingen en het hebben van twee kinderen met verblijfsrecht in België, kan de Raad vaststellen dat in de bestreden beslissing omtrent de integratie en de kinderen in België werd gemotiveerd door te stellen dat de integratie niet in aanmerking kan worden genomen en dat, zoals hierboven uiteengezet, de verwantschapsband met de kinderen niet wordt aangetoond. Met betrekking tot de humanitaire elementen wordt gesteld dat na onderzoek van het dossier “door de dienst Lang Verblijf” uit het administratief dossier onvoldoende humanitaire elementen naar voren blijken te komen die het geven van een machtiging tot voorlopig verblijf zouden kunnen rechtvaardigen. De verzoekende partij toont niet aan op welke wijze het kennelijk onredelijk zou zijn van de gemachtigde om te concluderen dat “er voor het overige geen andere elementen naar voren zijn gekomen die vanuit humanitair oogpunt afdoende zijn om de toekenning van een visum D omwille van humanitaire redenen te rechtvaardigen”. In de mate dat de verzoekende partij met haar betoog blijk geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient erop gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met betrekking tot het “fair play” beginsel betoogt de verzoekende partij dat ze zich geïrriteerd en benadeeld voelt door de gemachtigde. Zij stelt dat de gemachtigde, ondanks het feit dat de Raad tot twee maal toe de negatieve beslissingen van de gemachtigde heeft vernietigd, een derde en een vierde maal een negatieve beslissing heeft genomen op basis van drogredenen, dat de gemachtigde vergeet dat België een rechtsstaat is en de rechtspraak van de Raad zomaar naast zich neerlegt en zijn bevoegdheid misbruikt, door telkens achter elkaar negatieve beslissingen te nemen. De Raad wijst er vooreerst op dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welke eerdere beslissingen zij precies doelt. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar feitenrelaas melding maakt van twee

vernietigingen van negatieve beslissingen die werden genomen in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en tevens van een hangend beroep tegen een negatieve beslissing inzake een aanvraag op grond van voormeld artikel 9bis. Wat dit laatste beroep betreft, dient erop gewezen te worden dat dit werd verworpen door de Raad bij arrest met nummer 145 889 van 21 mei 2015. Wat de eerdere vernietigingen betreft, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke wijze deze relevant zouden zijn in het licht van de thans bestreden beslissing, die de weigering tot afgifte van een visum lang verblijf betreft. De verzoekende partij maakt met haar betoog dan ook niet aannemelijk dat de overheid zich niet onpartijdig zou hebben opgesteld en niet de nodige openheid en eerlijkheid in acht zou hebben genomen, zodat zij een schending van het "fair play" beginsel niet aannemelijk maakt.

De verzoekende partij voert in een tweede middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM en betoogt dat "de handhaving van de bestreden beslissing een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel" zou teweegbrengen "gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kinderen en vrouw en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven". De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing zowel aangaande de vrouw van de verzoekende partij als aangaande de vermeende kinderen van de verzoekende partij wordt gemotiveerd, en dat tevens wordt ingegaan op de integratie van de verzoekende partij. De verzoekende partij gaat op generlei wijze in op de concrete motieven van de bestreden beslissing en laat aldus na concreet uiteen te zetten op grond waarvan zij aanneemt dat deze niet volstaan in het licht van voormeld artikel 8. Zij beperkt zich voor het overige tot algemene, theoretische stellingen en loutere beweringen. Waar zij stelt dat de bedoeling van de beslissing van de gemachtigde erin ligt aan haar de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en dat de wil om om het even welk verblijfsrecht te weigeren een inmenging in haar privéleven vormt, dient erop gewezen te worden dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de gemachtigde de bedoeling zou hebben om aan de verzoekende partij om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Zoals hoger reeds vastgesteld, wordt de bestreden beslissing uitgebreid gemotiveerd, waarbij wordt ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij aangehaalde elementen. De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Het tweede middel lijkt ongegrond."

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 17 juni 2016 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 11 augustus 2016, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond, stelt de verzoekende partij dat één van de redenen die wordt aangehaald in de beschikking is dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet op de hoogte was van de kinderen. Ze wijst erop dat sprake is van een belangrijk dossier, dat er meerdere procedures zijn geweest, ook voor de Raad, en dat de Raad al minstens twee keer heeft vernietigd. De verzoekende partij stelt dat ze op een bepaald moment is vastgehouden met oog op repatriëring en dan de kinderen heeft erkend. Zij stelt dat ze ook zelf de inventaris heeft opgemaakt aangaande "de 9ter" ingediend bij de Belgische ambassade en dat alle documenten toen werden ingediend, ook met betrekking tot de kinderen zijn dan documenten overgemaakt. De verzoekende partij geeft aan dat er geen discussie is dat men op de hoogte was van de kinderen en stelt te blijven volharden in het verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar de beschikking en stelt dat alle elementen reeds in overweging werden genomen. De verwerende partij geeft tevens aan geen kennis te hebben van een nieuwe visumaanvraag.

3.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met een loutere feitelijke uiteenzetting en een verwijzing naar de procedurele voorgeschiedenis geen afbreuk kan doen aan de vaststellingen in

de bestreden beslissing en de beschikking van 9 juni 2016. Waar de verzoekende partij opnieuw een aantal elementen uit het verzoekschrift benadrukt, in het bijzonder met betrekking tot (de erkenning van) de kinderen, wijst de Raad erop dat hierop middels voormelde beschikking reeds werd geantwoord. Door te verwijzen naar en het benadrukken van elementen uit het verzoekschrift en voor het overige te blijven volharden in het verzoekschrift, brengt de verzoekende partij geen elementen aan die de Raad ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen reeds in de beschikking van 9 juni 2016 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 9 juni 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat de beide middelen, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond zijn.

3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig september tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE